

A magyar érdek a legfontosabb

2024 szeptember 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Ha nem szolgálunk két urat, h?ségesebbek lehetünk önmagunkhoz. - Szentesi Zöldi László zseniális írása.

Kényes kérdésr?l szólunk, de mégis muszáj err?l beszélni. Már csak azért is, mert sokkal többr?l van szó, mint értelmiségi belharcokról. A hazai nyilvánosságban régóta felsejlik a politikai kommentátor alakja. Hírmagyarázásról

beszélünk, amelyet valaha Ipper Pál vagy Szabó László m?velt nagy lendülettel, vörös álarcban. Kés?bb persze szerencsésebb id?ket is megéltünk, ma pedig mindent megkapunk, amit csak szeretnénk, ideológiai-világnézeti igényeink szerint. A hírmagyarázó leginkább újságíró, politológus vagy pedagógus, olykor pedig szerencselovag, ügyes kívülálló, aki valamiért mégis képerny?n, Facebookon, mindenfelé hintheti a maga igéit. De tágítsuk mégis a politikai hírmagyarázó szerepkörét, hiszen a közvélemény odafigyel azokra, akik igyekeznek megosztani velünk, mit is kellene gondolnunk belpolitikai, külpolitikai, gazdasági ügyekben.

Hogy a hírek elemzésében a magyar érdek az els?, mondani is felesleges. ?k, a magyarázók is tudják ezt – elvileg. A magyar szellemtörténet legkiválóbb id?szakaiban, például a reformkorban és közvetlenül utána, valamint a két világháború között velünk feln?tt, közülünk való, sorsunkat hordozó, m?velt, a hazáért felel?s embereket sodort egymás mellé a végzet.

Kölcseyt?l Vörösmartyig, Pet?fit?l Aranyig vagy kés?bb Illyést?l Németh Lászlón át Nagy Lászlóig, Pilinszky Jánosig százával tudnánk olyan magyarokat felsorolni, akiket nem is annyira a származásuk, mint a közösen megélt szocializáció terelt egy táborba. A bizonyság, hogy a magyarság nem vér, hanem lélek kérdése, ahogyan Karácsony Sándor fogalmazott, de ugyanakkor annak a léleknek egyetlen szellemi terepe létezhet csupán: a haza.

Ami a közéletben így fordítható le a legszemléletesebben: csakis a magyar érdek számít, az eseményeket a magyarság haszna, felfogása, ízlése és közösségi céljai szerint kell nézni. Ez az eszmefuttatás nem sz?kíti a kört, nem a nyitottság és a világ ismerete ellen ágál, hanem az erkölcsi minimumra emlékeztet. Tudja ezt a Sajtóklub legénysége, ahogyan Békés Márton, Megadja Gábor, Kohán Mátyás, Huth Gergely és sokan mások, a baloldalról is tudnék néhány jó példát felhozni, de minek, még elbízzák magukat.

Amikor a hazai hírmagyarázókat hallgatom, akik mégiscsak irányt szabhatnának az eseményeknek, másfajta érdekeket is kiszimatolok. Ha például valaki máshol n?tt fel, szocializálódott, eleve lemaradt sok olyan élményr?l és tapasztalatról, amelyet csak az itthoniak ismerhetnek teljes valójában. Az elszakított részekr?l Magyarországra költözött magyarokra nem érvényes ez a kitétel, hiszen a közösen megélt történelmi sors mindössze közéleti dialektusváltásra kényszeríti ?ket, ?k is hordozzák a közös anyagot, semmiben nem különbözünk egymástól. Azonban más a helyzet, ha azokra a hírmagyarázókra gondolunk – mostantól az egyszer?ség kedvéért maradjunk a külpolitikánál –, akik érzelmileg több irányba is elfogultak. Holott a néz?, a hallgató leginkább a magyar érdek, a lehetséges teend?k megfogalmazása miatt hallgatja, nézi ?ket.

Elgondolkozik az ember, hogy egy remek izraeli, német, fehérorosz – hadd ne soroljam tovább – elemz? mennyire képes a magyar érdek szerint beszélni, fogalmazni, következtetni. Sokszor érzem magam árvának, amikor ezeket a vitákat figyelem. Sok mindenr?l szó esik, nemegyszer kimerít? alapossággal, mégsem világos, hogy a magyar kormánynak, a nemzeti oldalnak vagy akár az egyszer? állampolgárnak mi volna a teend?je, hogyan alakíthatná ki a maga stratégiáját. Akad azonban ennél rosszabb is.

Ha például valaki külföldön nemcsak tanult és élt, de bele is szeretett a fogadó ország politikai struktúrájába, intézményrendszerébe, kultúrájába, nyelvébe, olykor talán más érdekeket is szolgál. Nem azért, mintha nem volna büszke a magyarságára, hanem mert a magyar érdek elhalványult benne, érzelmileg már kétfelé ítél, osztozik egy másik nemzet sorsában, egyoldalúan szerelmes abba a másik identitásba.

Az ilyen kolléga – aki a magyar nyilvánosságnak magyarázza az orosz–ukrán háborút, az amerikai választást, a közel-keleti konfliktust, bármit – olyan magatartási modellt követ, amelynek semmi köze a magyar hagyományokhoz. Amit mond, sokszor egy másik állam, közösség, entitás védelmére szolgál. Történetesen mindegy, hogy az illet? atlantista, Izrael-párti, oroszellenes, iszlámhív?, frankofón, németbarát, a lényeg pusztán annyi, hogy nem a magyar érdek, célrendszer, felfogás alapján ítél. Olykor a stúdióban is parázs viták kerekednek abból, hogy – mondjuk – az egyik hírmagyarázó Putyin becsületét védi, a másik pedig Washington és Brüsszel mellett ágál. Hogy ilyenkor Magyarországot és a magyar érdeket hol találjuk, fogós kérdés.

Történetek sokaságát mesélhetném olyan újságírókról, szerencselovagokról vagy nagyon is komoly, de felel?tlen emberekr?l, akik többet járnak valamely állam budapesti nagykövetségére, mint a munkahelyükre. Hogy miért teszik, csak találgatni lehet, de tegyünk erre mégis kísérletet. Valaha tisztes áljobboldali, ma már harsány ellenzéki újságíró mesélte nekem egy szakmai úton, hogy az amerikai nagykövetség mindent megtesz az ? elcsábítására. Azonban – tette hozzá – neki sem ösztöndíj, sem ingyen utazás, sem vállveregetés nem kell, szégyellné az ilyesmit. (Hogy azóta bejár-e rendesen, ahogyan illik, arra nyilván síri csend volna a válasz…) Konkrétan tudom azt is, hogy

azok az újságírók, hírmagyarázók, kommentátorok, akik látszólag szabadon és szépen hintik az igéket a magyar közönségnek, milyen el?élettel kapcsolódnak „másik” identitásukhoz. Hogy a moszkvai IMO-n annak idején akadhatott olyan magyar hallgató, aki nemcsak az MSZMP, de az SZKP tagjaként is lelkesedett a megbonthatatlan szovjet–magyar barátságért.

Hogy amerikai utakon magyar újságírók – és politikusok, közszerepl?k, mindenféle fontos emberek – kikkel találkoznak, kikkel egyezkednek. Hogy a német baloldal hogyan terjeszti ki a csápjait, hogyan igyekeznek befolyásolni magyar újságírókat brüsszeli jutalomutakkal, szép szállodákkal, fontos emberek körüli sürgöl?déssel. Vagy éppen – amint Ulfkotte könyvében olvashattuk – mer? véletlenségb?l svájci órákat, pénzt, luxusnyaralást ajánlanak azoknak, akik hajlandók szolgálni ?ket.

Hosszú volna mindezt elmesélni, különösen egy kívülállótól. Hiszen amíg ezek a játszmák rendületlenül folytak, mi éppen nem értünk rá. Nem azért, mert nem láttuk, nem tapasztaltuk, hogy létezik egy másik út, mindössze nem akartunk elbódulni. Merthogy így az ember garantáltan elveszíti Arany Jánost, Németh Lászlót, de a szülei tisztességét, a saját életét, s?t a Balaton vizét, a puszta csendjét, az erd?t, a homokhátat is.

Elveszíted továbbá a tükörbe nézés szabadságát, az elemi tisztességedet is, ha idegeneket szolgálsz pénzért, ostobaságból, vakhitb?l. A helyes nemzeti közgondolkodás azonban nemcsak édes teher, de min?ségi kérdés is: enciklopédikus, átfogó, alapos tudás nélkül hiányos az a szolgálat.

Nem arról van tehát szó, hogy köldöknézést ajánlunk táguló szellemiség helyett, hanem pusztán józan észt, hogy kirostáljuk, ami nem annyira fontos számunkra. Ha ugyanis nem szolgálunk két urat, pusztán családi ügyekben veszünk részt, h?ségesebbek lehetünk önmagunkhoz. És persze ha nem mondjuk ki végre, hogy számunkra a magyar érdek a legfontosabb, és ebben nem akarunk osztozni másokkal, akkor b?nt követünk el a sajátjaink ellen.

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló